

ærede Minister, at Loven er af en saadan Beskaffenhed, at, om den ret skal have Fremme, saa maa det ske ved en Imødekommen fra Dverbestyrelsens Side; men jeg skulde troe, at man kunde gjøre Regning paa denne Imødekommen fra Dverbestyrelsens Side, naar netop Dverbestyrelsen er den, der først har bragt disse Forslag i Bevægelse, og den høitærede Cultusminister kan ikke nægte, at Dverbestyrelsen idetmindste har været med at gjøre dette. Naar endelig den ærede Minister fraraader Lovens videre Fremme af Frygt for Discussionerne heri Salen, saa er han jo vistnok meget mere bekendt med Discussionerne her end jeg, da han i længere Tid har været Medlem af Thinget, men jeg maa dog tilstaae, at jeg, efter det Kjendskab, jeg har til Forhandlingerne her, ikke nærer en saadan Frygt. Jeg troer, at de ærede Rigsdagsmænd ville kunne behandle denne Sag og endnu delikater Sager med tilstrækkelig Discretion, saaledes, at man ikke af Frygt for de Discussioner, der kunne reise sig derom, skal nægte at indlade sig paa Forslaget. Jeg haaber saaledes, at det ærede Thing vil fremme Sagen videre.

Kirke- og Underviisningsministeren:

Jeg maa dog berigtige et Par Misforstaaelser, som synes mig at ligge i de Uttringer, der nu fremkom fra den ærede Forslagsstiller. Jeg yttrede, at det dog væsentlig vilde beroe paa Dverbestyrelsen, hvorvidt enkelte af de af mig paaapegede Punkter kunde komme til Udførelse paa den rette og gavnlige Maade; jeg skal vistnok, efter Gyne, saalange jeg har med Theatrets Dverbestyrelse at gjøre, ikke unddrage mig for, at virke i den Retning, som jeg i Genhold til det af mig tidligere Udtalte desangaaende anseer for at være den rigtige. Men jeg mener, at Sagen i saa Henseende er et reent administrativt Anliggende, ligesom jeg ogsaa vedsender mig den Dverbeviisning, at der i Lovforslaget gives saadanne Punkter, som kun retteligt kunne vurderes og afgøres i selve Administrationsphæren, og som det derfor vilde være urigtigt og ikke godt at bringe frem under en Debat i selve den lovgivende Forsamling. Jeg har ingenlunde nogen „Frygt“ for, at Sagen er bragt ind i Thinget, hvor der findes

og maa ventes at findes stridende eller forskjellige Meninger; thi dersom man havde en en saadan Anskuelse eller Frygt, saa maatte man frygte for at bringe hvilkensomhelst Sag herind; men jeg har Frygt for, at en Sag bringes ind, — og det ikke alene den, der her er Spørgsmaal om, men ogsaa enhver anden — naar det ikke kan undgaaes, at man derved bringer Thinget ind paa et Gebeet, som kræver et saa nøiagtigt og specielt Kjendskab til visse særegne Forhold, som denne Sag kræver, da derved Debatten let kommer til at dreie sig mere om personlige Anskuelser og Meninger, end om selve Sagen. Dette anseer jeg for at være farligt, naar der forhandles om en Sag, hvorom man ogsaa udenfor Thinget i Almindelighed let er tilbøielig til hurtigt at danne sig urigtige Formeninge og Domme, saaledes som netop Tilfældet er med Theatret; og jeg troer, at denne Character af Forhandlingerne viste sig paa den meest indlysende Maade, da vi havde Sagen til Forhandling sidste Gang. Ikke at tale om mangfoldige af de meget heftige og skarpe Uttringer, som kom frem, skal jeg gjøre opmærksom paa, at, med Undtagelse af hos nogle Enkelte, som netop havde en speciel Interesse for Sagen, viste der sig en høj Grad af Mangel paa Deeltagelse i Behandlingen deraf, i hvilken Henseende jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at Afstemningen, som det sees af Rigsdagstidenden, da Sagen kom til den sidste Afstemning ved 2den Behandling, blev afgjort med nogle og 60 Stemmer, medens det viste sig, at der strax efter i de følgende Sager blev afgivet 88—90 Stemmer. Jeg troer derfor ikke, at vi skulde fremkalde en saadan Forhandling, naar den ikke maa anses for at være uundgaaeligt nødvendig; og jeg troer mindst, at man skal kalde denne Forhandling frem under den Session, hvori vi nu befinde os, et Genstænksom, som jeg dog ikke vil sige, skal være afgørende, men som jeg troer, kunde tages med i Betragtning. Det kan jo nemlig ikke undgaaes, at der under Forhandlingerne ville fremkomme flere Punkter og Spørgsmaal, angaaende Sagens Detail, hvorom den, der som Cultusminister er interesseret i Afgjørelsen, vel ogsaa kunde ønske at have nogen længere Tid til Dver-